

Te besede dejansko vsebujejo celoten socialistični kulturni program, postavljajoč v pravilno razmerje posamezna področja kulturne dejavnosti, opozarjajoč na njihovo medsebojno odvisnost in nakazujoč komunistom glavno smer in cilje njihove kulturne politike, ki naj jo ostvarjajo zavestno, načrtno, kot organizirana celota. V teh besedah je hkrati dana tudi prognoza nadaljnjega razvoja umetnosti in njenega razcveta na temelju novih, socialističnih odnosov med ljudmi, osvobojenimi suženjske podrejenosti vsakdanji materialni nuji, med ljudmi, celovitimi, kulturnimi osebnostmi bodočnosti...

KRVAVE ROKE

Matej Bor

Imel je krvave roke
in krvave roke
so imele njega.
Lovile so ga.
Davile.
Metale proti luni,
soncu,
zvezdam,
Pehale v brezna,
butale z njim ob vogale ulic,
ob okna,
ob marmorne križe in mize
ponočnih lokalov,
popisane z algebraičnimi formulami
in s prebodenimi sreci,
vendar ubil se ni.
Pa je srečal otroka.
In mu rekel: Umij mi roke.
S čim?
S svojimi rokami.
Saj jih nimam.
In kdo ti jih je vzel?
Ti.
Pa je bežal za nočjo:
Počakaj, da skrijem vate te svoje roke.

Ne morem, ne morem.
Zakaj?
Bojim se te.
Pa je skočil v reko:
Daj, umij mi roke.
Ne morem, ne morem.
Zakaj ne?
Ne vidiš? Sama kri.
Sama kri?
Od česa?
Od tvojih rok.
Pa se je vrgel po stopnicah
svojega obupa
in valil
navzdol
navzdol
tja do dna samote.
Ona pa je rekla:
Pojdi k bogu.
To more samo on.

In je šel.
In iskal boga.
Povsod. In klical
med zvezdami: Bog, kje si?
In ko je videl,
da ni boga nikjer,
ne med zvezdami,
ne za zvezdami,
ne v njih,
je sedel in se zazrl
v svoje krvave roke:
v čigavem imenu me mučite?

Roke pa so ga znova vrgle v zrak
proti luni in soncu in zvezdam.
Kajti imel je krvave roke
in krvave roke so imele njega.